

Internet-szerelem

LEJEGYEZTE: CSAPÓ IDA

Ketten találkoznak az Interneten. Egy férfi és egy nő.

Negyvenesek, egymástól személyiségük mélyén nagyon különbözőek.

Mi vonzza mégis egymáshoz őket? Hogyan győznek le időt és teret – s a köztük feszülő távolság tizezernyi kilométerét?

Internet-szerelem. Maholnap mindennapos lesz, mégis minden történet megismételhetetlenül egyedi. S bár egyre gyakrabban lehet találkozni vele, sok misztikum lengi körül. Azoknak kevésbé misztikus, akik átérték. Ha az alábbi történet szereplői, helyszínei közül bárkit felismer a Kedves Olvasó, tegye nyugodtan.

Ez nem a véletlen műve. Életünkkel írunk regényt.

Csak általában nem vetjük azt papírra.

„Nem értem, egyszerűen nem értem...” - nézett ki Éva a szülővárosától távol, egy másik kontinensen, a hetedik emeleti lakás ablakán, és egyre csak ezt sóhajtott: „Hogy történhetett mindez?”

Éva és János az elmúlt évben két hónap alatt közel négyszáz elektronikus levelet, e-mailt váltottak. Volt olyan nap, hogy tíz órát ültek a képernyő előtt, és beszélgettek a közvetlen társalgást lehetővé tevő IRC-n, amely olyan, mint egy hosszú telefonkapcsolat, csak a beszélgetés nem hangban, hanem írásban történik.

<Éva> Szeretsz?

<János> Szeretlek. Te is szeretsz?

<Éva> Én is szeretlek.

Az asszony jó ideje szeretett volna már egy Internet-kapcsolatot, bár maga sem tudta miért. Talán egy új, érdekes világ felbukkanását remélte az életében, valami változást, megtisztító élményt, s azt is várta, hogy magyarokat talál világszerte. Egyre erősebb vágy élt benne a távoli tájak, az utazás iránt. Mióta elvált, a nyári szünetben utazgatott, amennyire szerény

tanári fizetéséből tellett, de ilyenkor is magányos, idegen volt az idegenben.

Jánossal először Éva lánya kezdett levelezni. A férfi így jellemezte magát: „Apa és anya egy személyben”. Ez mindkét nőnek feltűnt.

„Az, hogy a 10 éves fiamat egyedül nevelem, nem a mi választásunk volt, hanem a sors hozta így. A feleségem rákos lett...” – magyarázta a férfi az egyik e-mailben.

Ettől kezdve a lány és János sűrűn váltottak levelet. A lány egyre jobban lelkesedett az ismeretlenből lassan ismerőssé vált férfiéért, s egyszer csak azt mondta az anyjának:

– Össze kellene ismerkednetek! – s Éva magától értetődő természetességgel máris rábólintott. Kíváncsi volt a férfire, bár közben a régi gyanakvással arra gondolt: „No, ennek vajon milyen hibája lesz?” – de már írta is az első e-mailt.

„Amikor belépett az Internet az életünkbe, péntek volt és 13-a. Remélem, nem hoz szerencsétlenséget számunkra ez a nap... A lányomtól már sokmindent tudok rólad. Hmm.... Ha van kedved velem is levelezni, jeleld...”

János válasza hamar megérkezett:

„Ha hiszel abban, hogy péntek tizenharmadika szerencsétlen, akkor az is lesz. Ha hiszel abban, hogy péntek tizenhárom csak egy a sok nap közül, akkor örülsz, mert az a hétvégét jelenti. Minden attól függ milyen az életfelfogásod. Ha egy üveg félig van folyadékkal, mit mondasz??? Félig üres? Vagy félig tele van?”

Amit eddig magamról írtam a lányodnak, nem titok... Én az embereket elfogadom amilyenek bemutatkoznak. Kapcsolat közben, mikor mélyebben megismerem őket, kialakul a véleményem.”

Így vette kezdetét a mélyebb megismerés, amit az Internet adta lehetőségek jócskán meggyorsítottak. Volt nap, hogy öt-tíz levelet is váltottak, s naponta két-

szer is találkoztak a z o n o s i d ő b e n , közvetlenül az IRC-n.

<Éva> Néha egészen megijeszt, amit tapasztalok, ér-

zek az Interneten. Itt olyan gyorsan vetkőznek szinte pőrére az emberek.

<János> úgy érted hogy nyíltab-
bak mint a való életben?

<Éva> Igen... és szinte ijesztő azt tapasztalnom, ahogy ismeretlen emberek pillanatok alatt közel kerülhetnek hozzám... Ahogy például te is.

<János> Van ilyen, de mielőtt túl szép lenne minden... nekem is van egy-két bűnöm.

<Éva> Essünk túl rajta mielőbb...

<János> A legsúlyosabb biztosan az, hogy én is cigizem

<Éva> Dohányzol???? Teeeeeeeee? Hiszen a nejed...

<János> Igen tudom... mindenki ezt mondja, de mégis...

<Éva> Vagy rosszul gondolom, hogy a rákhoz köze volt... ?

<János> Nem gondolod rosszul – mindketten erős dohányosok voltunk, és sajnos ez nálam megmaradt. A napi egy doboznál nem tudok megállni Igaz, volt már 3 hónapom, amíg absztinens voltam, de aztán egy gyenge pillanatban visszaestem, pedig én is érzem, jó lenne eldobni ezt a bűdös bagót.

<Éva> Ha meg tudod csinálni, akkor úgyis megteszed... Beszéljünk másról... szeretnél egy ölelést?

<János> Miiiiiit???????

<Éva> Egy ölelést... jól látod... Szóval szeretnél egy ölelést?

<János> Igen

<Éva> Tőlem is elfogadnád?

<János> Pill... Zavarba jöttem... tőled?

<Éva> Nem csodálom. Én is meg vagyok kicsit lepődve magamon, de épp az előbb beszéltünk róla, ez az Internet. Szóval?

<János> Elfogadom... És érzem is a kezedet a hajamban..., ahogy játszanak a fűtjeimmal az ujjaid... Simogatnak lefelé... egész felhevültem.

<Éva> Én is forróságot érzek...

<János> De ugye jó nagyon?

<Éva> Igen... De ez nagyon veszélyes! hagyjuk abba, jó?

<János> Miért? Érzem a kezedet a nyakamon, a vállamon.

<Éva> Régen szeretkezteél?

<János> Igen... régen...

<Éva> Csak nem?

<János> De... mióta a nejem elment, nem volt senkim.

<Éva> És nem vágyasz arra, hogy társad legyen?

<János> Ki ne szeretne társat, aki egyedül van? De rólad még nem is volt szó, bár sejtem: elváltál ugye?

<Éva> Igen... A lányom két éves volt... Nem így képzeltem, így hozta az élet... Mindig nagy

család vett körül. Lassan tanultam csak meg az egyedüllétet... Ma már élvezem, néha túlságosan is... Ahogy „öregszem” egyre inkább igénylem is a csendet.

Éva csak utólag ismerte fel, mennyi kis jelből, jelzésből ismerhette volna meg már ismerkedésük első percétől kezdve a férfi valóságos karakterét. De akadt olyasmi is, amit már menet közben tudott, sejtett. Azt például észrevette, hogy János, állítása ellenére, még ennyi év múltán sem gyászolta el igazán a feleségét... S hogy hiába fogadkozik: az ő kedvéért – bár Éva egyáltalán nem kérte ezt – leszokik a dohányzásról.

Egyre inkább a másik közelségének eddig számukra ismeretlen formáját élték át. Kapcsolatuk építgetése az Interneten valóság és képzelet turmixa volt vágyaik vonzásában: virtuális, azaz nem létező, de valóságosnak látszó világ csupán. Az érzelmek áradásának nem volt gátja, nem kellett légi posta levelek érkezését napokig várni, s így Éva riadtan észlelte a kölcsönös érzelmek elmélyülését. Lassan szinte ez a nemlétező létező (vagy minek nevezzük) kapcsolat határozta meg a mindennapjait.

Nagyon szeretne volna látni már a férfit, legalább fényképen. Akkor még nem tudta, nem tudhatta, hogy minden Internet-szerelemben ez az egyik vízválasztó: az illúziókkal szembesülni tudni kell.

<Éva> Köszönöm a képeket... Örülök, hogy elsőre egy mosolygós kép jött. Az érzéseimet nem tudom pontosan leírni – barát-közöm veled.

Ezt írta, mert nyíltan nem merte bevallani: nagyon meglepődött. A felvételekről egy átlagos, negyvenes férfi nézett vissza rá, akiről el nem tudta volna képzelni a valóságban, hogy bármi köze is

legyen hozzá. De ahogy telt a nap, hirtelen rádöbrent, ugyanúgy gondolt újra a Férfire, mint korábban: ugyanúgy szereti.

Végül is mit számít a külső?

S hamarosan a férfitől ő is megkapta az elküldött fotókra vonatkozó elektronikus levelet.

„Nálunk lassan éjfél lesz, ott meg hajnal, te mindjárt ébredesz, és akarom, hogy tudd, a képeiddel nagy meglepetést okoztál. Nem is hinnéd mennyire! Kiteszem az egyiket a képernyőmre, annyira tetszik. Gyönyörű felvétel...!”

Néha azt érzem, hogy a tenyereden hordoznád, ha megtehetnéd – válaszolta aztán a Férfinek. – Ez számomra kicsit zavarba ejtő. Képes vagyok-e visszaadni neked bármit is...? Ahogy a telefonbeszélgetésünkben felvetted, valóban jó lenne találkozni személyesen is. De kérek, ne várj tőlem azonnal sokat. Nem tudom, hogy ez a szép kapcsolatunk, hogyan alakulna a való világban...? Ma találkoztam egy ideggyógyító ismerőssel, érdeklődtem tőle repülőjegy-árak felől...”

<János> Már titkos gondolatom sem lehet? Ma délelőtt beszéltem egy utazási irodával a pontos repülőjegy-árak miatt... Ilyen egybeesést!... ülök a gép előtt és várlak IRC-n, siess, gyere!

<Éva> Különös érzéseim, gondolataim vannak.

<János> Elmondod?

<Éva> Nem nagyon tudom... Inkább beszéljünk másról.

<János> Hallom az örömhírt, utazhatsz egyik ismerőshöz Dél-Amerikába. Ha tudsz és akarsz, akkor hozzánk is ellátogathatsz... Ezennel meghívlak. Nincs időhöz kötve, csak tudjam mikor menjek a repérre...

<Éva> Már tudom mi volt az a különös érzés... Az Interneten meglepően sokszor tapasztalok telepatikus dolgokat... Amúgy köszönöm a meghívást... Elindulok képzeletben világkörüli utamra álmodozom itt össze-vissza, én szegény.

<János> Igaz lehet minden, ha hiszel benne (és tudom, hiszel)

<Éva> Igen, ha a szándék egyezik a sorsommal is, mert a sors ellen nem nagyon lehet ugrálni...

<János> Anyám mindig azt mondta gyerekkoromban, hogy ha az eszedet oda teszed, akkor semmi sem lehetetlen.

Ahogy telt az idő, kiderült, Jánost nyomasztja az Erős Anya árnyéka. Így fogalmazott: „Mindig mindent kifogásolt - nem tudtam a kedvébe járni. – S felelevenedett az az időszak, amikor az anyja kiment hozzájuk külhonba, hogy úgymond segítsen a legkisebb gyermekét egyedül nevelő apának. A dolog azonban kudarcra végződött.

Tízezer kilométeres távolságból kibontakozó kapcsolatuk olyan volt, mint egy könnyű kábítószer a léleknek. Aztán egy nap Éva ránézett a naptárra:

Tegnap megnéztem a naptárban,

mikor váltottuk az első levelet és NEM AKARTAM HINNI A SZEMEMNEK! NEM TUDTAM ELHINNI, MERT SZINTE FELFOGHATATLAN SZÁMOMRA! MÉG ALIG KÉT HETE VAGYOK KAPCSOLATBAN VELED??? Azt hiszem az lesz az igazi döbbenetem, amikor tudatosítani fogom, hány nap után hívtál meg hozzátok, mikor érkezett hozzám a repülőjegy árának elküldésére az ajánlatod... Józan ésszel egyszerűen felfoghatatlan számomra, hogyan történhetett mindez két hét alatt? Azt hiszem az Időnek az Interneten egészen más dimenziója van... Minden soha nem tapasztalt intenzitással zajlik, ha a felek így akarják, engedik. És ha közülük valamelyik leszáll a fellegekből, visszapottyant a földre, csak bámul: HOGYAN IS TÖRTÉNHESETT EZ?

Ne felejtse el, az elmúlt két hét alatt naponta három-négyöt e-maillal cseréltünk, és az IRC-n, közvetlenül majdnem mindennap beszélgettünk legalább kétszer. Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva nagyon közelinek érezlek magamhoz. Hallottad már azt a kife-

jezést, hogy dezsavu? (nem tudom hogy írják!) Kérlek szépen amikor a képeidet megkaptam... akkor olyan érzésem volt mint ha már láttam volna magam ebben a szituációban pontosan itt ülni, és ezeket a képeket nézegetni. Nem tarthatott tovább, mint egy pillanat, és attól kezdve arra gondoltam, hogy ha az én virtuális kedvesem világgá akar menni, miért ne kezdené mindjárt a mi országunkban? Persze csak, ha tudsz és akarsz jönni!

Majd később:

Leveled többszöri elolvasása után döbrentem rá, hogy Te azt gondold rólam „ez egy superman”! Bocsánat, hogy elpukasztom a léggömbödet, de valójában én csak egy vagyok a sok átlag János, Jancsi, Jankó közül, sok hibával és még több hülyeséggel. Amiben talán több lehetek az átlagnál az az, hogy azoknak az életét, akikkel kapcsolatomban van, ha engedik szeretném szebbé tenni.

Éva élete valóban megszépült, és János tiltakozása ellenére az asszony úgy érzi, nem egy átlagos emberrel találkozott. Az idő ettől kezdve várakozással telt, hogy a kiválasztott időpontban repülhesen. Készült lelkestül-testestül. Mert már vágyott is János után.

A férfinek is egyre fontosabb lett Éva: zavarodott lélekkel küldte az újabb levelet:

Érzelmek tompítják el az érzékeimet. A fejem majd szétrobban. Ez a hőségától van, vagy a fáradságtól. Vagy éppen azért,

hogy legyen fizikai fájdalmam is ne csak lelki. Miért van lelki fájdalmad Jankó fiam?... Mert virtuális kedvesem azt írta: szeretlek.

Tudom, értem, felfogom és elfogadom a jelen idős ragozást, de miért engem?

A nyolcadikos történelemtanármat, még ifjú korában, középiskolásként apám és a haverjai politikai állásfoglalásuk különbözősége miatt megverték. Attól kezdve, hogy a tanárom megtudta, ki az apám, a legnehezebb kérdéseket mindig nekem tette fel, és ha nem tudtam felelni, azonnal egyest kaptam... Félévkor történelemből meghúzott, éppen a szakma vagy a továbbtanulás választása előtt! De ez még nem volt elég baj nekem: a tetejébe, amikor apám meghallotta a hírt, ezt mondta: „Még sintérnek se leszel jó!”

Évekkel ezelőtt felnőtt fejjel gondolkozva láttam meg, milyen buta voltam! Mert attól kezdve (igaz, nem tudatosan), de azon voltam, hogy azértis megmutatom nektek ki vagyok én, bár csak szakmunkás-bizonyítványig vihettem...!

Vajon lehetséges, hogy ez a csakazértis az oka, amiért fiatalon külföldre mentem dolgozni, amiért megnősültem, amiért egyik országból a másikba vándoroltam, és amiért ott vagyok, ahol vagyok?

Amikor a legkisebb fiammal egyedül maradtunk, talán akkor változott meg negatív indulatom pozitívvá: csak azért is MEGMUTATOM NEKTEK, HOGY JÓ APA TUDOK LENNI!

MIÉRT VAGYOK „SZERETETRE MÉLTÓ”???????????

mert mindem időmet itthon töltöm?	+1
igen, de a computer előtt	-1
mert nem iszom?	+1
igen, de dohányzom	-1
mert törődök a fiammal?	+2
igen, de el hanyagolom a két idősebbet	-2
mert jó társaság vagyok?	+1
igen, de nincsenek barátaim	-1

Ez az önvizsgálat valami miatt sántít!!! Talán mert nagyon sok időt töltök magamBAN és nem magamMAL...

HEURÉKA, MEGVAN! Az egész fejfájásom oka itt rejtőzik!

Részlet az IRC-beszélgetésünkből:

<Éva> Talán az a legnehezebb amikor az ember rájön, hogy né tán éppen teljesülőben vannak a vágyai, amelyeket olyan régóta szeretett volna, és megijed tőle?

<János> Szép jó reggelt! Az órákig tartó vesződés meghozta gyümölcsét.... MOST már mehetek pihenni és küldhetem a levelet szeretettel: János.

Éva meghatottan olvasta a sorokat, és hamarosan fenekestül rúgta fel az életét. Végleg eldöntötte, hogy a szeptembert már egy másik országban kezdi. Tartott

attól, hogy merész „húzását” családja, barátai értetlenül fogadják, és az iskolában sem lesznek vele elnézők, türelmesek. Mégis sokan megértették. Különösen a lánya drukolt neki.

<Éva> Kata meg van róla győződve, nálad jobb helyen nem is lehetnék.

<János> ????

<Éva> Miért vagy megdöbbenve? Nekem ugyanúgy meglepő, hogy a te kisfiad mennyire vár engem...

<János> Hát igen... amikor először meglátta a fényképedet azt mondta: Jééé, mennyire hasonlít a Mamira...! És azóta számolja a napokat. Talán jobban vár, mint én.

<Éva> Jaj, ne... kezd nyomasztani a felelősség... Arra én még nem is gondoltam, neki afféle anyapótlék lehetek

<János> Pedig így van.

<Éva> Olyan különös érzésem volt az előbb... közben... Hirtelen tízéves kisfiúvá váltam, és átéltem, amit a fiad érezhet.

Az asszonyt régi betegsége is megkísértette. Hetekig ingadozott: vajon tud-e akkor utazni, amikorra tervezték...?

<Éva> Holnap reggel, amikor felébredsz, ébredéskor nem leszek az Intereten, mert orvoshoz megyek, meg laborba a vér-

képem miatt. Valószínűleg a nőgyógyász átküld alhasi ultrahangra is... És az utazási irodába is be kell mennem, tudod...

<János> Akkor csak este találkozunk...?

<Éva> Lehet... Azt hiszem fárasztó időszak vár ránk, de azért egy e-mail mindig jöhet...

<János> OK drága, csak relax!

<Éva> Muszáj összeszednem magam.

<János> Hat hónap vár ránk, majd kipihened magad, nem?

<Éva> A barátnőimet két hete nem láttam. És most értettem meg, nem sok időnk van más dolgokra, mióta együtt vagyunk...

<János> Úgyis hat hónap vár ránk, nem?

<Éva> De igen, igen...

<János> Úgyis hat hónap vár ránk, nem?

<Éva> Értem.... értem....értem...! Érted, hogy értem?

<János> Aha.

<Éva> Ha elesett leszek megfogod a kezem?

<János> Igen, de egészséges vagy tudom. És minden rendben lesz - meglátod.

„A kocka el van vetve” – ezt érezte, és írta is már a távoli országba a Férfinек az e-mailt:

<Éva> Már semmiféle halogatásra nincs időm. Ma kifizettem a repülőjegy lefoglalásához szükséges 40 százalékot, most már élesben mennek a dolgok.

<János> Amikor itt leszel és jobban belerázódsz ebbe az életfelfogásba, akkor az ott-honi dolgok sem fognak többet felzaklatni.

<Éva> Nagyon igyekszem, hogy ne vetítsek beléd olyasmit, ami benned nincs meg. Nem akarom,

hogy túlzott ábrándjaim legyenek. Úgy gondolom inkább pozitívan csalódhatok, mert annyi „rosszra” vagyok felkészülve. Valahol mélyen ugyanakkor azt érzem, nem lehet baj. Ha mégis, akkor az nagy lecke lesz számomra... És akkor nyilván arra a Tanulásra volt, van, lesz szükségem. És tudom, hogy meg fog rázni, ha megtörténik” - írta, miközben nem is sejtette, hogy a jövőt veti papírra.

Éva lázasan készülődött. Ugyanezt tette a férfi. Kitakarította a lakásukat, új számítutert állított össze valódi-képzelt kedvesének, mint a számítástechnika szakértője.

És az asszony egy nyárvégi napon nyolc órai repülőút után ott állt egy másik kontinens fővárosában. Amikor a reptéren tétován körül nézett, szemből egy fiúcska sietett feléje, oldalról pedig virágcsokorral a kezében egy férfi lépett hozzá. Mosolyogni próbált, de hirtelen nagyon megijedt: sohasem tudta volna elképzelni, hogy ez az ember valaha is hozzáérjen.

Két nap múlva világos nappal egy

nagy ágyon szeretkezett Jánossal, és elkezdődött az eredetileg hat hónapra tervezett együttlétük.

Soha csodálatosabb őszt nem látott, soha asszonyt-embert próbálőbb időszakot nem élt át, mint ami eztán várt rá.

(Az *Internet-szerelem* befejező része a *Tanárnő* januári számában jelenik meg.)

Internet: hálózat (Net), melyben számítógépek kapcsolódnak egymáshoz telefonvonalak segítségével.

Internet-szerelem: a szerelemnek egy sajátos válfaja, amely virtuális világban, az Interneten zajlik.

Virtuális valóság: a való világ szimulálása.

Netikett: az Interneten zajló kapcsolatokat világszerte egységesen elfogadott etikettje.

A CSUPA NAGYBETŰVEL irt sorok kiabálást, figyelemfelhívást jelentenek.

E-mail: elektronikus levél, melyet az Internet segítségével másodpercek alatt megkaphat a címzett.

IRC: valós idejű internetes beszélgetés szöveges formában.

SZÉK

JÓ
MINŐSÉG
KEDVEZŐ ÁRON

HÁZ

-15%**IRODABÚTOR AKCIÓ!****-15%****15% kedvezmény**

**oktatási intézmények
számítástechnikai laborok számára
MINDEN IRODABÚTORRA
MINDEN FORGÓSZEKRE**

**IRODABÚTORHÁZ. Bp., VII., Szövetség u. 17.
Tel./fax: 1-34-24-333 Mobil: 06-20-9528462
Székesfehérvár, Géza u.7. T/F: 22/322-800**

